

Arrest

nr. 214 226 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart op 12 juli 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 29 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 januari 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 6 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht bij aangetekend schrijven van 7 februari 2017 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

*naam : [S.J.]
voornaam : [A.]
geboortedatum : [1982]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Gambia*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27 januari 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ⁽¹⁾

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. De verzoekende partij tekent op 27 februari 2017 beroep aan tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 26 januari 2017. Bij arrest van 14 juli 2017 met nummer 189 764 weigert ook de Raad de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (BS 4 oktober 1953) (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1 en 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“1. Iemand die in België een asielaanvraag ingediend heeft, verblijft gedurende het volledige onderzoek van deze asielaanvraag wettig in België.

Verzoeker heeft op 29 juli 2016 een asielaanvraag ingediend, en hij bevindt zich nog steeds in deze asielprocedure. Verzoeker heeft immers op 27 februari 2017 voor uw Raad beroep aangetekend tegen de beslissing van het C.G.V.S. dd. 26 januari 2017 (zie stuk 1). Niettemin werd er hem een bevel gegeven om het land binnen de 30 dagen te verlaten. Verzoeker kan geenszins akkoord gaan met dit bevel om het land binnen de 30 dagen te verlaten.

2. Overeenkomstig art. 27 § 1 en § 3 Vreemdelingenwet kan een vreemdeling aan wie een bevel gegeven werd om het land te verlaten en die aan dit bevel geen gevolg geeft, met dwang naar de grens geleid worden en opgesloten worden.

Verzoeker kan niet begrijpen hoe er op huidig ogenblik, m.a.w. in de loop van de asielprocedure, een toestand kan ontstaan waarin hij verplicht wordt het land te verlaten teneinde te vermijden opgesloten te worden. Indien verzoeker opgesloten zou worden in de loop van zijn asielprocedure, ware dit een flagrante schending van het Verdrag van Genève.

Verzoeker heeft dan ook geen andere keuze dan beroep aan te tekenen tegen het bevel om het land te verlaten.

3. Bovendien kan er, overeenkomstig art. 74/11 Vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd worden aan de vreemdeling die geen gevolg geeft aan een bevel om het land te verlaten.

Opnieuw is het verzoeker totaal niet duidelijk hoe hij verplicht kan worden, in de loop van zijn asielprocedure, het land te verlaten teneinde te vermijden dat er hem een inreisverbod zou worden opgelegd.

4. Eventueel zal de D.V.Z. beweren dat het bevel om het land te verlaten niet zal uitgevoerd worden, doch dit is totaal irrelevant. Art. 27 § 1 en § 3 Vreemdelingenwet en art. 74/11 Vreemdelingenwet maken totaal geen onderscheid tussen 'een bevel om het grondgebied te verlaten dat de D.V.Z. zal uitvoeren' en 'een bevel om het grondgebied te verlaten dat de D.V.Z. niet zal uitvoeren'.

Teneinde niet het risico te lopen opgesloten te worden en/of een inreisverbod opgelegd te worden, heeft verzoeker geen andere keuze dan beroep aan te tekenen tegen het wederrechtelijk gegeven bevel om het land te verlaten.

5. Dit kan overigens - mutatis mutandis - vergeleken worden met een vonnis uitgesproken door een Correctionele rechtbank. De beklaagde die veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf, weet ook niet of het Openbaar Ministerie deze veroordeling tot een gevangenisstraf al dan niet effectief zal uitvoeren. Niettemin is hij verplicht, indien hij niet akkoord kan gaan met deze veroordeling, hoger beroep aan te tekenen binnen de beroepstermijn (m.a.w. binnen de 15 dagen vanaf de uitspraak van dit vonnis indien het op tegenspraak gewezen werd, of binnen de 15 dagen vanaf de betekening van het vonnis indien dit vonnis bij verstek gewezen werd). Zo ook is een vreemdeling die niet akkoord kan gaan met een bevel om het land te verlaten, genoodzaakt hoger beroep aan te tekenen binnen de beroepstermijn, ook al weet hij niet of de D.V.Z. dit bevel zal laten ten uitvoer leggen. Teneinde volledig zeker te zijn van zijn (onaantastbaar) recht om tijdens de volledige asielprocedure in België te verblijven, is verzoeker bijgevolg wel degelijk verplicht beroep aan te tekenen. De rechtszekerheid heeft ook haar rechten

6. Ten slotte kan nog verwezen worden naar het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953. In dit verdrag wordt het begrip 'politiek vluchteling' omschreven. Er werd aan de Verdragsluitende Staten overgelaten te bepalen op welke wijze de erkenning als politiek vluchteling zou gebeuren.

De Belgische asielwetgeving voorziet dat het C.G.V.S. dienaangaande een beslissing neemt, en dat er tegen deze beslissing van het C.G.V.S. hoger beroep kan aangetekend worden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die dan in graad van beroep oordeelt met volle rechtsmacht. Indien er aan een kandidaat-politiek vluchteling, in de loop van deze asielprocedure - m.a.w. vóórdat er bij definitieve beslissing bepaald geworden is of deze asielzoeker al dan niet als politiek vluchteling erkend wordt - , een bevel zou gegeven worden om het land te verlaten, ware dit volledig in strijd én met de letter én met de geest van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het feit dat de D.V.Z. eventueel zou laten weten dat het bevel om het land te verlaten niet zal uitgevoerd worden, verandert hieraan niets.

Het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde en primeert dan ook op de nationale wetgeving. Dit houdt in dat het totaal onmogelijk is aan een kandidaat-politiek vluchteling een bevel te geven het land te verlaten, vóórleer er bij definitieve beslissing bepaald is geworden of deze kandidaat-politiek vluchteling al dan niet als politiek vluchteling erkend wordt. De nationale wetgeving die stelt dat er in de loop van de asielprocedure wél een bevel kan gegeven worden om het land te verlaten, is in strijd met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en het Verdrag van Genève primeert op deze nationale wetgeving. De Belgische wetgeving kan dan ook op dit punt niet toegepast worden.

Het feit dat er eventueel aan toegevoegd wordt 'dat er weliswaar een bevel gegeven werd om het land te verlaten, maar dat dit bevel niet zal uitgevoerd worden', is - zoals supra gesteld - totaal irrelevant."

2.2.1. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet – waarnaar voormelde bepaling verwijst – bepaalde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertrajec bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 39/70, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet ten slotte het volgende:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

2.2.2. Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij had afgewezen en dat zij niet beschikte over een geldig paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

De verzoekende partij wijst er in haar middel op dat er nog geen definitieve beslissing was inzake haar verzoek om internationale bescherming, nu zij beroep aantekende tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 26 januari 2017. Zij betoogt dat zij gedurende de volledige duur van de beschermingsprocedure, inclusief de beroepsfase, wettig in België mag verblijven.

De verzoekende partij heeft inderdaad een opschortende procedure ingeleid bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 26 januari 2017. Het loutere feit dat de verzoekende partij een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal maakt evenwel geenszins dat zij over een legaal verblijf beschikte dat het nemen van een verwijderingsmaatregel in de weg stond. Dergelijk beroep heeft wel tot gevolg dat tijdens het onderzoek van dit beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd (artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet).

In recente rechtspraak bevestigt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat een derdelander, tenzij hij of zij is gerechtigd op een verblijf op een andere rechtsgrond, illegaal verblijf heeft, in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, zodra zijn verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen, en dit ongeacht het feit dat toestemming is verleend om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing te blijven (HvJ Grote Kamer 19 juni 2018, C-181/16, Gnandi, § 41; HvJ 5 juli 2018, C-269/18 PPU, § 47 (beschikking)).

Een samenlezing van de geldende wettelijke bepalingen zoals hierboven weergegeven, maakt duidelijk dat de Belgische wetgever de bedoeling heeft gehad om de betrokken vreemdeling reeds onmiddellijk na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de commissaris-generaal, en voor zover hij of zij niet op een andere rechtsgrond hier kan verblijven, bevel te geven om het grondgebied te verlaten, waarbij de betrokken vreemdeling evenwel is beschermd tegen een gedwongen verwijdering hangende het onderzoek van het beroep.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat, gelet op de geldende wettelijke bepalingen zoals hierboven weergegeven, haar na de beslissing van de commissaris-generaal niet reeds een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven, of dat artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet zich hiertegen verzette.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat het Vluchtelingenverdrag, dat boven de Belgische wetgeving staat, zich hier wel degelijk tegen zou verzetten, moet allereerst worden opgemerkt dat zij volledig in gebreke blijft de specifieke bepaling in dit verdrag aan te duiden waaruit zulks dan volgt. Zij laat na te verduidelijken welke precieze bepaling van het Vluchtelingenverdrag zij geschonden acht door het nemen van de bestreden beslissing en op welke wijze. Er blijkt niet dat het Vluchtelingenverdrag een bepaling bevat die voorschrijft dat een asielzoeker legaal verblijf moet kunnen houden in een staat tijdens de termijn voor het indienen van een beroep tegen een afwijzing van het asielverzoek in eerste aanleg of tijdens de behandeling van het beroep. Evenmin blijkt dat dit verdrag zich op zich verzet tegen het gegeven dat in deze fase van de procedure reeds bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Het verdrag beschermt wel tegen een refoulement, maar in dit verband kan worden herhaald dat artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet beschermt tegen een gedwongen verwijdering van het grondgebied zolang het beroep tegen het afgewezen verzoek om internationale bescherming in behandeling is. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de Belgische wettelijke bepalingen zoals hierboven weergegeven strijdig zijn met enige bepaling in het Vluchtelingenverdrag, waardoor hiervan geen toepassing kan worden gemaakt. Een miskennis van enige bepaling in het Vluchtelingenverdrag blijkt niet.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de vreemdeling die geen gevolg geeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden opgesloten en met dwang naar de grens kan worden geleid, alsook dat hem een inreisverbod kan worden opgelegd, terwijl hij zich nog in de asielprocedure bevindt, gaat zij er andermaal aan voorbij dat artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet beschermt tegen een gedwongen verwijdering van het grondgebied tijdens de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep in volle rechtsmacht. Verder voorzagt artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en ten tijde van het verwerpingsarrest van de Raad in volle rechtsmacht van 14 juli 2017, dat na het verwerpingsarrest van de Raad onverwijld het bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden verlengd. De termijn van deze verlenging bedroeg tien dagen, en was twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkte aan het terugkeertraject. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partij zich reeds tijdens de behandeling van haar beroep in volle rechtsmacht in de voorwaarden bevond waarin haar een inreisverbod kon worden opgelegd.

Gelet op artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog dat zij enkel via het aantekenen van beroep tegen de thans bestreden verwijderingsbeslissing zeker kan zijn van haar recht om gedurende de gehele beschermingsprocedure in België te kunnen verblijven. De verzoekende partij toont met haar kritiek dan ook geen probleem met de rechtszekerheid aan.

2.2.3. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een

schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Een miskennis van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond, net zomin als een miskennis van enige bepaling van het Vluchtelingenverdrag.

2.2.4. De verzoekende partij beroept zich nog op een schending van artikel 1 van de Vreemdelingenwet. Elke toelichting ontbreekt evenwel bij de wijze waarop de gemachtigde van de staatssecretaris door het nemen van de bestreden beslissing deze wetsbepaling heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

2.2.5. Ten slotte kan worden opgemerkt dat de Raad het beroep in volle rechtsmacht van de verzoekende partij bij arrest van 14 juli 2017 met nummer 189 764 heeft verworpen en dat haar opnieuw zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er blijkt niet dat de verzoekende partij hiertegen in beroep ging bij de Raad van State. Zij heeft gedurende de gehele beschermingsprocedure in België kunnen verblijven. Uit de gegevens die ter beschikking werden gesteld van de Raad, blijkt niet dat zij tot op heden al werd vastgehouden met het oog op verwijdering, gedwongen werd verwijderd of een inreisverbod kreeg opgelegd. In het licht van deze gegevens blijkt niet dat de verzoekende partij een voldoende belang heeft bij haar kritiek die in wezen hierop neerkomt dat haar pas een bevel om het grondgebied te verlaten had mogen worden afgegeven op het ogenblik dat haar verzoek om internationale bescherming in beroep door de Raad werd afgewezen. De kritiek van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is en de verzoekende partij nog een voldoende belang heeft bij haar kritiek, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achtien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS